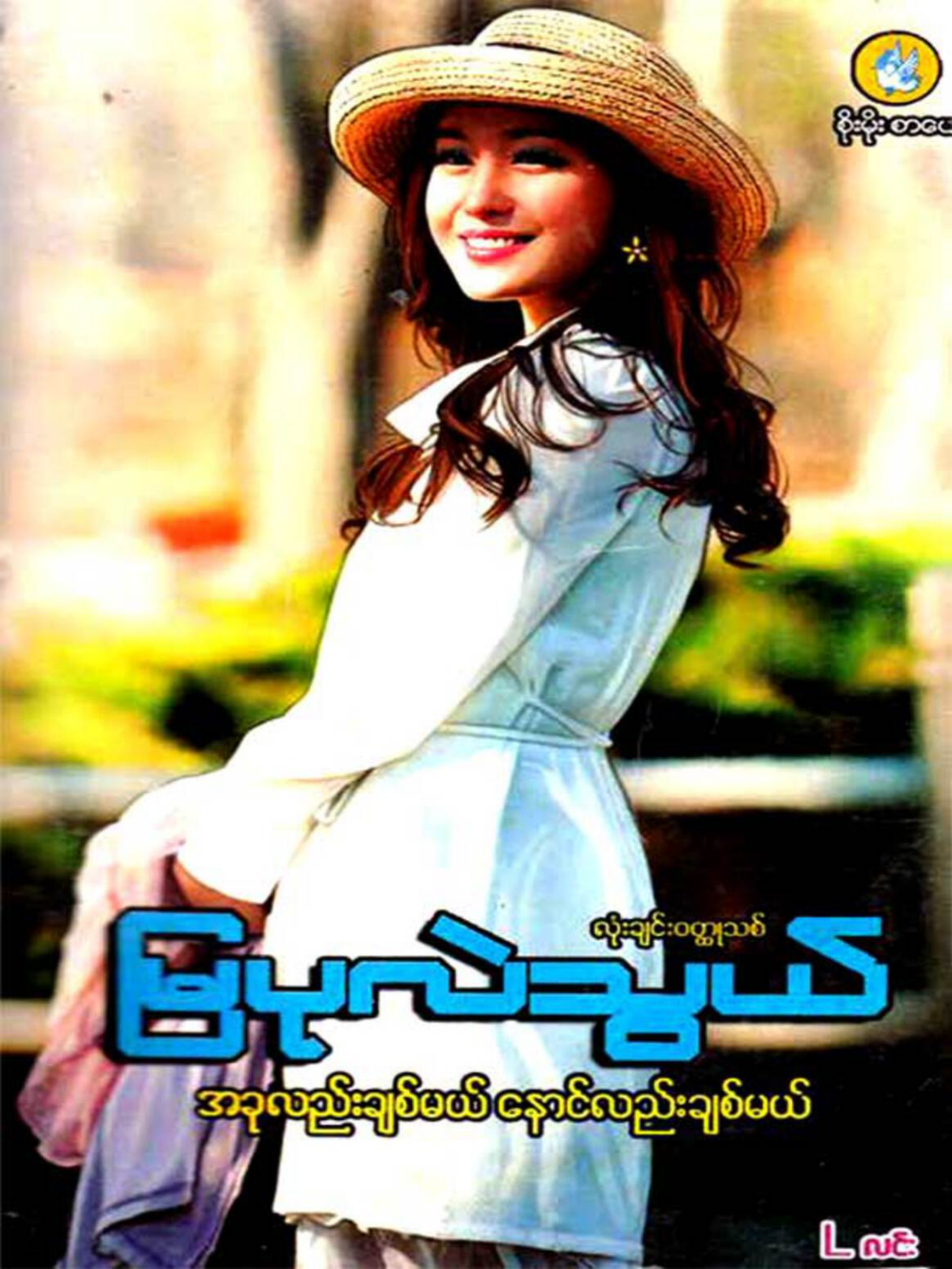

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

မြို့လပ်သူ

အခုလည်းချစ်မယ် နောင်လည်းချစ်မယ်

အခန်း(၁)

တိတ်ဆိတ်သော ညပေမဲ့ နေခြံရံ အိပ်မပျော်။ လှိုင်းခတ်သံတို့ က တ
ဝုန်းဝုန်း ဆူညံနေ၏။ နေခြံရံ ဘယ်လိုမှ အိပ်လို့ မရတာနှင့် သက်ပြင်းချ
ကာ အိပ်ရာထက်မှ ထလိုက်သည် ။ ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်ကို
အကျယ်ကြီး ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။ ပင်လယ်၏ ညက ဖျော့တော့သော လရောင်
အောက်မှာ သဘာဝပန်းချီကားတစ်ချပ် တစ်ခုအဖြစ် အစွမ်းကုန်လှပ
နေတာကို သူ အချိန်အကြာကြီးရပ်ပြီး ငေးကြည့်နေမိသည် ။

ဒီ လို အ ချိန် မျိုး မှာ သဲသောင်ပြင်ထက် လမ်းလျှောက်ထွက်ရရင်
ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။ စိတ်ရှိတိုင်း လုပ်တတ်သော နေခြံရံက ဘာ
မှ စဉ်းစားမနေဘဲ ပြတင်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်ကာနေရာမှ လှည့်ထွက်ခဲ့၏
။

အခန်းထဲက နေခြံရံ တိတ်တဆိတ် ထွက်လိုက်သည် နှင့် လတ်ဆတ်
အေးမြသော လေ၏ အထိအတွေ့ကြောင့် နေခြံရံ တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်ခနဲ
ဖြစ်သွား၏။

ထိုအခါမှ နေခြံရံ ကိုယ့်ကိုယ့်ကို သတိထားလိုက်မိပေမဲ့ သူ ဂရုမ
စိုက်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ညဝတ်အင်္ကျီအဖြူရောင် ပိုးသားပျော့ပျော့အရှည်
ဖြင့် ဒီအတိုင်း ထွက်လာမိခြင်း ဖြစ်၏။ နေခြံရံ တစ်ချက်ပြီးလိုက်ရင်း
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်

က်မှ မရှိဘဲ သူတစ်ယောက်တည်း သဲသောင်စပ်အတိုင်း လမ်းလျှောက် လျက်ရှိ၏။

ထိုစဉ် နေခြံရံနားထဲသို့ သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းသော ဂစ်တာ သံတစ်ခု စီးဆင်းဝင်ရောက်လာသည် ။ ကြည့်စမ်း ဒီလို ညကြီးအချိန်မှ ဘယ်သူများ ဂစ်တာလာတီးနေပါလိမ့်။ ကြည့်ရတာ ထိုလူသည် လည်း ဒီလိုတိတ်ဆိတ်တဲ့ ညမှာ အိပ်မပျော်သူပဲ ဖြစ်ရမယ်။ အဟင်း နေခြံရံလို ပေါ့။

နေခြံရံသည် လမ်းလျှောက်ရင်း ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ဂစ်တာသံ ဆွဲဆောင်ရာနောက် လိုက်လာမိ၏။ နေခြံရံလို အိပ်မပျော်တဲ့ ဂစ်တာသံပိုင် ရှင်နှင့် စကားပြောရလျှင် ဒီလိုညမျိုးမှာ အဖော်ရမယ် ထင်ပါရဲ့ ။

တဖြည်းဖြည်း ကျောက်ဆောင်တစ်ခုနား ရောက်သည် နှင့် ဂစ်တာ သံက ပိုမိုနီးကပ်လာ၏။ နေခြံရံ ကျောက်ဆောင်လေးပေါ်သို့ မော့ကြည့် လိုက်သည် ။ ဟော... တွေ့ပါပြီ၊ ကျောက်ဆောင်ထိပ်ဖျားတွင် ပင်လယ် ပြင်ကို မျက်နှာမူလျက် ဂစ်တာတီးနေသော လူတစ်ယောက်။

ထိုလူပုံစံက ခပ်ပါးပါး၊ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်၊ နောက်ဘက်မှ မြင်ရ သော ကျောပြင်မှာ အင်္ကျီပွပွကြီးကို ဝတ်ထားပြီး အတိုအရှည် မညီ သော ဖွာစုတ်စုတ်ဆံပင်တွေက လေမှာ တလွင့်လွင့်နှင့် ကြည့်ရတာ အ ရိုင်းဆန်လိုက်တာ။

ကျောခိုင်းအနေအထားမှာ ထိုလူပုံစံက နေခြံရံအတွက် ဆန်းကြယ် နေသည် ။ ထို့ကြောင့် နေခြံရံ ကျောက်ဆောင်ပေါ်သို့ အသာအယာ လှမ်းတက်ခဲ့၏။ ဂစ်တာတီးနေသည့် ထိုလူကတော့ နေခြံရံ သူနောက် ရောက်နေတာကို သိပုံမရ။ သူ့ဘာသာ ဂစ်တာကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ တီး လျက် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ခပ်တိုးတိုး မသဲမကွဲ ညည်းဆိုနေ၏။

နေခြံရံ အနှောင့်အယှက်မပေးဘဲ အသာငြိမ်နေလိုက်၏။ လူကို ရှေ့တည့်တည့်က နေခြံရံ မမြင်ရပေမဲ့ ထိုလူ၏ ဂစ်တာလက်သံက နေခြံရံနားထောင်ဖူးသမျှထဲမှာ တော့ အကောင်းဆုံးဖြစ်နေ၏။ ထိုစဉ် ဂစ်တာသံ ရပ်သွားတာမို့ နေခြံရံ မနေနိုင်စွာဘဲ လက်ခုပ်တီးလိုက်မိ၏။

‘ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း’

နေခြံရံ လက်ခုပ်သံကြောင့် ဂစ်တာတီးနေသူ၏ ဦးခေါင်းဆတ်ခနဲ နေခြံရံရှိရာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်၏။ အကြည့်နှစ်ခု အားပြင်းစွာ ဆုံစည်းသွားခိုက်မှာ နေခြံရံ ပထမဆုံး သတိထားမိလိုက်တာက ဂစ်တာသမီးရဲ့ ထူးခြားလှပတဲ့ မျက်လုံးတစ်စုံဖြစ်သည် ။

ကြည့်စမ်း။ သူ့မျက်လုံးတွေက စူးရဲလိုက်တာ။ ညအမှောင် အောက်မှာ တင် အရောင်တလက်လက် တောက်ပနေသည် ။ ပြီးတော့ ဂစ်တာသမီးရဲ့ ပုံစံ။ နေခြံရံကို ကြည့်ရှုပုံက ရန်သူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည့် ပုံစံမျိုး။ တင်းမာခက်ထန်သွားသည့် မျက်နှာနှင့် မုန်းတီးအေးစက်သောအကြည့်။ နေခြံရံကပဲ ထိုလူကို စတင်မိတ်ဖွဲ့လိုဟန်ဖြင့် ခပ်သဲ့သဲ့ ပြုံးလိုက်ပြီး...

‘ဆောရီး... ကိုယ်က မင်းဂစ်တာသံ သိပ်ကောင်းလို့ လက်ခုပ်တီး ဂုဏ်ပြုမိတာပါ’

ဂစ်တာသမားက နေခြံရံကို ဘာမှ မပြော။ နှုတ်ခမ်းအစုံ တင်းတင်းစေ့လျက် နေခြံရံမျက်နှာကို တစ်ချက်စူးစိုက်ကြည့်ပြီး နေရာမှ ထရပ်၏ ။ ထိုအခါမှ ဂစ်တာသမားက နေခြံရံ၏ မြင့်မားသော အရပ်အောက်တွင် ခေါင်းတစ်လုံးစာနိမ့်လျက် သေးငယ်သွားတာကို သတိထားလိုက်မိ၏။ ထိုလူကတော့ နေခြံရံကို ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် သူ့ကိုယ်ကြီးကို တိုးတိုက်လှ မတတ် ပုံစံဖြင့် နေခြံရံနားက ကပ်ပြီး ဖြတ်ကျော်သွား၏။

‘ကိုယ့်နာမည် နေခြံရံ၊ မင်းကရော’

ဂစ်တာသမားရဲ့ အကြည့်က နေခြံရံထံ စူးလက်စွာ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာ၏။

‘ခင်ဗျားက ဒီလိုပဲ တွေ့တဲ့ လူကို လိုက်မိတ်ဖွဲ့နေကြလား’

ဂစ်တာသမားအသံက သေးငယ်စူးရှပြီး ခပ်ရှရှ။ လူပုံနဲ့သလောက် လေသံက မာကျောကျွတ်ဆတ်နေပုံကို သဘောကျစွာ နေခြံရံ ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကိုယ်သဘောကျတဲ့ လူမျိုးမှ ပါ၊ အထူးသဖြင့် မင်းလို လူမျိုးပေါ့’

နေခြံရံ စကားအဆုံးမှာ ဂစ်တာသမားကောင်လေး၏ နှုတ်ခမ်းက တင်းခနဲ စေ့သွားသည်။ ပြီးမှ နေခြံရံမျက်နှာကို ခပ်ရဲရဲ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း...

‘ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားလိုလူမျိုးနဲ့ မိတ်ဆွေမဖြစ်ချင်ဘူး’

‘ဘယ်လို’

‘ခင်ဗျားနဲ့ မခင်ချင်ဘူးလို့ ပြောတာ’

တစ်ဖက်လူထံမှ လုံးဝထင်မှတ်မထားသည့် စကားကြောင့် နေခြံရံ အံ့ဩမှ င်သက်သွားကာ ဂစ်တာသမား၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေဆဲ သူ့ထက်များစွာ နုနယ်ငယ်ရွယ်သော ဂစ်တာသမားလေးက နေခြံရံနားက ချာခနဲ လှည့်ထွက်ကျောခိုင်းသွားတာကိုပါ ခံလိုက်ရ၏။ ဒါဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ နေခြံရံဘဝမှာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မကြုံဖူး။

‘ဟိတ်... နေဦး’

ဂစ်တာကို ပခုံးမှာ ထမ်းလျက် နေခြံရံကို ကျောခိုင်းလျှောက်သွားသော ချာတိတ်က သူ့အသံကို ကြားပေမဲ့ နောက်ကို လှည့်မကြည့်။
ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေနဲ့ နေခြံရံကပဲ ထိုကောင်လေးနား ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွားပြီး သူ့ရှေ့က ပိတ်ရပ်လိုက်၏။

‘ခင်ဗျား ဒါဘာလုပ်တာလဲ’

‘မင်းနဲ့ စကားပြောချင်လို့ ’

မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေအထားမှာ ကောင်လေးက နေခြံရံမျက်နှာကို စူးရဲစွာစိုက်ကြည့်၏။

‘ဆောရီး... ကျွန်တော့်မှာ ခင်ဗျားပြောမယ့်စကားကို နားထောင်ဖို့ အချိန်မရှိဘူး၊ ကျွန်တော့်ရှေ့က ဖယ်ပါ’

လေသံကမာသလို မျက်နှာထားကလည်း တင်းသည် ။ နေခြံရံမှာ နေရင်းထိုင်ရင်း သူ့ကို ရန်သူတစ်ယောက်လို ပြောဆိုဆက်ဆံနေသည့် ကောင်လေးကိုကြည့်ကာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားပေမဲ့ ကောင်လေးပြောသည့်အတိုင်း နေရာက ဖယ်ပေးလိုက်သည် ။

ဂစ်တာသမားကောင်လေးက နေခြံရံကို တစ်ချက်ပင် ဂရုမစိုက်။ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် သူ့ကို ဖြတ်လျှောက်သွားပုံက ခပ်မိုက်မိုက်။

နေခြံရံစိတ်ထဲမှာ ထိုကောင်လေးကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲမှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုကို ခံစားလိုက်ရပေမဲ့ ထိုခံစားချက်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် နားမလည်နိုင်သေး။

ထူးဆန်းတာကတော့ သေချာသည် ။ သူ့ကိုယ်သူ သတိမထားမိခင်မှာ နေခြံရံအစုံက သူလိုလူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ မတူမတန်သလို ဆက်ဆံနေသော ကောင်လေးနှင့် အတူယှဉ်၍ လမ်းလျှောက်လိုက်နေမိ

၏။

မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် ကောင်လေးက နေခြံရံကို လှည့်၍ ပင်မကြည့်။ နေခြံရံစိတ်ထဲ ထိုပုံစံကိုပဲ ကျိတ်ပြီး သဘောကျနေမိသည်။ ။

‘မင်းက ဧည့်သည် လား’

‘ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလို့ လဲ’

‘မင်းနဲ့ မိတ်ဖွဲ့ချင်လို့ ’

‘ကျစ်’

ကောင်လေးထံမှ သဘောမကျသည့် မျက်နှာနှင့် ကျစ်ခနဲ ရေရွတ်သံကိုပါ ကြားလိုက်ရ၏။

‘ခင်ဗျား ဘယ်လိုလူလဲ။ ခင်ဗျားကို မခင်ချင်ပါဘူးဆိုမှ မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ လာပြောနေရသေးလား’

ဂစ်တာသမားက မကျေမနပ်ပြောပြီး ဂစ်တာကို ပခုံးပေါ်ထမ်းလျက် ခြေလှမ်းကျဲကြီးများ ဖြင့် နေခြံရံနားက ထွက်သွားသည်။ ။ နေခြံရံမှာသာ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ဂစ်တာသမားကောင်လေး၏ နောက်ကျောပြင်ကို လိုက်ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းကိုက်လိုက်၏။

တစ်ခုမှ အချိုးမပြေ။ လူက သေးသေးညက်ညက်နှင့် စကားပြောပုံက ဘယ်လိုလူမှန်းလည်း မသိ။ သူ့ဂစ်တာသံကို နေခြံရံကိုယ်တိုင် လက်ခုပ်တီး ဂုဏ်ပြုတာကိုမှ မျက်နှာမထောက်။ နေခြံရံလို လူတစ်ယောက်က လိုက်မိတ်ဆွေဖွဲ့နေတာတောင် ကျားမြီးဆွဲရတော့မယ့် ပုံစံနဲ့ ။

နေခြံရံ ဂစ်တာသမားကို ဆက်မကြည့်ဘဲ ကမ်းပါးစွန်းတွင် ရှိနေသော ကျောက်ဆောင်တစ်ခုပေါ်တက်ကာ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို မျက်နှာ

မူလျက် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

လရောင်အောက်မှာ ရေလှိုင်းတွေက တလက်လက်တောက်ပနေပုံက လှလိုက်တာ။ ဤမျှ သာယာလှပသော ပင်လယ်ပြင်၏ ညမြင်ကွင်းမျိုး အရင်က မမြင်ဖူး။ ဒီလိုညအချိန်မျိုး အရင်တုန်းက ထမကြည့်ဘဲ အိပ်စက်ခဲ့မိတာကို အခုမှ ပြန်နှမြောနေမိသည်။ ။

ဒီလိုလှပတဲ့ ညနဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကြီးရဲ့ အလှကို ဂစ်တာသမားလူငယ်က ကောင်းစွာ ခံစားတတ်ပုံရသည်။ ။ ရုပ်ကလေးက ချောပေမဲ့ စကားပြောသည့်လေသံနှင့် အမူအရာကတော့ မာကျောကျွတ်ဆတ်လျက် လူမိုက်ပုံစံအပြည့်။ နေခြံရံကို ကြည့်ရှုပြောဆိုပုံက နေခြံရံကပဲ သူရန်သူလိုလို ဘာလိုလို။

လူပုံကြည့်တော့ နုနုငယ်ငယ်။ ကိုယ့်ထက်ကြီးတဲ့ လူပါလားဆိုပြီး စကားချိုချိုသာသာပြောဖို့ စိတ်မကူးဘူး။ နေခြံရံကို သူလက်အောက်ငယ်သားလို ပြောဆိုပြုမူသွားတာကို ပြန်တွေးပြီး နှုတ်ခမ်းတွန့်သည် ဆိုရုံပြီးမိ၏။ အခုချိန်ထိ နေခြံရံဘဝမှာ သူ့ကို လေသံမာမာနှင့် ပြောဆိုဆက်ဆံမည့်သူမရှိ။ ချိုသာနူးညံ့သော စကားများကိုသာ ဆိုတတ်သော ယောက်ျား၊ မိန်းမများ နှင့်သာ တွေ့ခဲ့ရသည်။ ။ အားလုံးက နေခြံရံအကြိုက်၊ နေခြံရံ သဘောကျနေခဲ့ကြသူတွေချည်း။ ဘယ်လိုလူမှ နေခြံရံလို လူတစ်ယောက်ကို ဒီလိုလေသံ၊ ဒီလိုအပြုအမူမျိုးနှင့် မပြောခဲ့ဘူးသေး။ ဘာမဟုတ်တဲ့ ဒီကောင်လေးနဲ့ ကြုံမှ နေခြံရံဘက်က ခံလိုက်ရတာကတော့ တစ်မျိုးတော့ သဘောကျစရာ ဖြစ်၏။

ဟန်ဆောင်လိမ်ညာမှု တစ်ခုမှ မပါဘဲ သူ့စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပြုမူပြောဆိုသွားတာက ပြန်တွေးကြည့်ရင် တစ်မျိုးရိုးသားသည် ဟု ဆိုရမည့် အနေအထားပါ။

‘ဒီမှာ ... ဟိတ်လူ’

အတွေးကောင်းနေသော နေခြံရံနောက်မှာ အနီးကပ်အော်လိုက်သံ ကြောင့် ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားကာ နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စောစောက ဂစ်တာနှင့် ချာတိတ်။

‘ဟင်... မင်း’

‘ဟား... ဟား... ဟား’

အံ့ဩသော မျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်နေသော နေခြံရံကို ကြည့်ပြီး ဂစ်တာသမားက ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်၏။ ထိုရယ်သံထဲမှာ လှောင်ပြောင်သရော်သံ ပါနေသဖြင့် နေခြံရံမျက်နှာကို တင်းလိုက်၏။

‘နေပါဦး... မင်းက ဒါဘာလုပ်တာလဲ’

မျက်နှာထားတည်တည်၊ လေသံမာမာနှင့် နေခြံရံက မေးလိုက်မှ ကောင်လေးက အရယ်ရပ်လျက် နေခြံရံကို ခပ်တည်တည်ကြည့်၏။

‘ဪ... ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း ရှိနေချိန်မှာ ဘယ်လောက်သတ္တိရှိလဲ စမ်းကြည့်တာပါဗျာ’

ကောင်လေးထံမှ မထိတရိအကြည့်နှင့် ခပ်ရိရိအပြောကြောင့် နေခြံရံမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားသည် ။

‘ဒါ... မင်းအလုပ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီကို မင်းဘာလာလုပ်တာလဲ’

‘ခင်ဗျားကို ပြန်ခိုင်းမလို့ ’

‘ဘာကွ’

ဒီကောင်လေးက နေခြံရံကို လာပြီးအမိန့်ပေးနေရအောင် သူက ဘာမို့လို့ လဲ။ ပြောတော့ နေခြံရံကို မခင်ချင်ဘူး၊ မပတ်သက်ချင်တဲ့ စတိုင်

လိနဲ့ ။ နေခြံရံ နေရာမှ ဆတ်ခနဲထလျက် ကောင်လေးမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်ဆိုင်လိုက်၏။

‘နေပါဦး... ပြောတော့ မင်းပဲ ငါနဲ့ မပတ်သက်ချင်ဘူးဆို’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ခင်ဗျားလို တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ပြီး အတ္တကြီးတဲ့ လူနဲ့ လုံးဝကို မပတ်သက်ချင်တာ’

‘မပတ်သက်ချင်တဲ့ လူက ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုရောက်နေရတာလဲ’

‘ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း ဆက်နေရင် ဘာဖြစ်မယ်ထင်သလဲ’

‘ဟွန်း... ပြောပါဦး၊ ကိုယ်က ဘာဖြစ်နိုင်မယ်ထင်လို့ လဲ’

‘သိချင်ရင် ဟိုမှာ ကြည့်လိုက်’

ကောင်လေး၏ မခိုးမခန့်ပုံစံကြောင့် နေခြံရံ၏ စိတ်ထဲ အသည်းယားသွားပေမဲ့ ကောင်လေး ညွှန်ပြသည့်နေရာကို ကြည့်လိုက်တော့ နေခြံရံ ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းမသိ အုပ်စုနှစ်စု အမှောင်ရိပ်ခပ်ကျကျနေရာမှာ လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေကြပုံက အသည်းအသန်။

နေခြံရံ ကြည့်နေဆဲမှာ လူနှစ်ယောက် ခွေခနဲ လဲကျသွား၏။

‘သိပ်မကြာဘူး၊ အဲဒီလူတွေ ခင်ဗျားနား ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားပါ ဝင်နဲ့ချင်သေးရင်တော့ ဒီနေရာမှာ ပဲ နေခဲ့၊ ကျွန်တော်တော့ သွားပြီ’

‘ဟိတ်... ကောင်လေး၊ နေဦး’

‘ဟ... ခင်ဗျားကြီး ဒါ ဘာလုပ်တာလဲဗျာ’

ရုတ်ခနဲ နေခြံရံက ကောင်လေးလက်တစ်ဖက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်တော့ တစ်ဖက်က ဒေါသနှင့် နေခြံရံကိုယ်ကြီးကို တံတောင်နှင့် လှမ်းတွတ်ပြီး

ရုန်းထွက်လိုက်ပုံက ကဲကဲဆတ်။ နေခြံရံ ကောင်လေးလက်ကို လွှတ်ပြီး
တောင်းပန်လိုက်၏။

‘ဆောရီး’

ကောင်လေးက ဘာမှ မပြော။ သူ့နားက ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသဖြင့်
နေခြံရံ ကောင်လေးနောက်က လိုက်ခဲ့၏။

‘ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ’

‘မင်းသွားတဲ့ နောက် လိုက်မလို့ လေ’

‘ဟာ... ဟိုလူတွေ ဒီဘက်ကို ပြေး လာပြီ’

နေခြံရံတို့ ဘာမှ မပြောနိုင်ခင် ရန်ဖြစ်နေသည့် အုပ်စုနှစ်ခုက ပြေး
သူနှင့်လိုက်သူအသွင် ပြောင်းသွားကာ နေခြံရံတို့ ရှိရာဘက် ဦးတည်
လာနေသဖြင့် ဘယ်လိုမှ ပြေးမလွတ်ဘဲ ဖြစ်သွားစဉ်မှာ ပင်...

‘ဟိတ်လူ... လာ... လာ၊ ဒီနောက်မှ ဝပ်နေလိုက်’

ကောင်လေး၏ အသံနှင့်အတူ လူက ရိပ်ခနဲပျောက်သွားပြီး ရေစပ်
က ကျောက်ဆောင်လွတ်တစ်ခုမှာ ကိုယ်ကို ပြားကပ်ဝပ်ချလိုက်ကြချိန်
ပြေးလာသောအုပ်စုနှင့် နောက်ကလိုက်လာသောအုပ်စုတို့ က နေခြံရံတို့
မလှမ်းမကမ်းမှာ ပြန်လည် လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေကြသည် ။

ညအမှောင်ထဲမှာ လရိပ်နဲ့ ထင်သာမြင်သာဆိုပေမဲ့ လူလုံးက မသဲကွဲ

။

‘ဟိတ်ကောင်တွေ... ငါတို့ ဆီက လုသွားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပြန်ပေးမှာ
လား၊ မပေးဘူးလား ဒါပဲပြော’

‘ဝုန်း’

‘ဖြောင်း’

ပြင်းထန်သော ရိုက်နှက်ထိုးကြိတ်သံများ အဆုံးမှာ အသံတွေအား လုံး ငြိမ်ကျသွား၏။ အုပ်စုနှစ်စုမှာ တစ်ခုက ရှုံးသွားပြီး တခြားတစ်ခုက အနိုင်ရသွား၏။

အသံတွေကြားတာနှင့် လူဆိုးလူမိုက်တွေ မှန်းသိ၍ နေရာက မလှုပ်ရဲ။ သူတို့ ပြဿနာနဲ့ သူတို့ ရှုပ်ထွေးနေကြသည့်အထဲမှာ နေခြံရံတို့ ကို တွေ့သွားလို့ ကတော့ မလွယ်။ ပြဿနာရှာကြမှာ သေချာသည် ။

‘ဒီကောင်တွေကို ခေါ်သွားစမ်း သိန်းထွေး၊ သေချာချုပ်ထား၊ ဆရာကြီးဆီကို ငါ ဖုန်းဆက်ပြီးမှ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ဆက်ညွှန်မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ’

‘အားလုံး သိန်းထွေးနောက် လိုက်သွားပြီး သူခိုင်းတာ လုပ်ကြ၊ သွားတော့’

နေခြံရံတို့ မျက်စိရှေ့မှာ ပင် လူရမ်းကားတစ်စုက ဒဏ်ရာရနေသည့် လူတွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲယူသွားကာ အမှောင်ထုရှိရာဘက် တိုးဝင် ပျောက်ကွယ်သွားကြ၏။ ဆရာကြီးဆိုသူက နေခြံရံတို့ နားမှာ ခဏငြိမ်နေပြီးမှ အတူလိုက်သွားသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လှိုင်းပုတ်သံမှ တစ်ပါး ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား၏။

နေခြံရံက သူ့နားမှာ အတူရှိနေသော ကောင်လေးဘက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

‘သင့်ခံယူ... ချာတိတ်’

‘မလိုပါဘူး’

နေခြံရံကို ဘုကျကျပြန်ပြောပြီး ဂစ်တာကို ကောက်ထမ်းလိုက်သော
ကောင်လေးကို ကြည့်ပြီး နေခြံရံ ပြုံးလိုက်သည်။ ။

လောကကြီးမှာ ဒီလိုလူမျိုးတွေလည်း ရှိပါသေးလားဆိုသည့်အတွေး
နှင့် သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်မိသည့် အပြုံးဖြစ်သည်။ ။

နေခြံရံ နေရာမှ ထရပ်လိုက်ကာ...

‘မင်းတောင်မှ လိုအပ်လို့ ကိုယ့်ကို ရန်သူလက်ထဲ မရောက်အောင်
သတိပေးခဲ့သေးတာပဲ’

‘ကိုယ်က မင်းကို ကျေးဇူးပြန်တင်သင့်တာပေါ့’

‘ဒါတော့ ခင်ဗျားသဘောပဲ’

ဂျစ်ကန်ကန်လေသံ၊ မာကျောကျွတ်ဆတ်သော ပုံရိပ်က နေခြံရံကို
ကျောခိုင်းပြီး နောက်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ထွက်သွားတာကိုကြည့်ပြီး နေ
ခြံရံ သဘောကျစွာ ခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်၏။

အခန်း(၂)

‘ကလေး... ကလေး’

‘အင်’

နေခြံရံပန်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖွဖွလာပုတ်တာကြောင့် လေး
လံနေသော မျက်လုံးတွေကို အားယူဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဦးစိန်။

‘ကလေး နိုးပြီလား’

‘အင်း... ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ ဦးစိန်’

‘ကလေးမာမိက ကလေးနဲ့ ဖုန်းပြောချင်တယ်၊ အိပ်နေရင်လည်း နှိုး
ပေးပါဆိုလို့ ’

ဒီလောက်ဆို နေခြံရံ သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမ
ပေးဘဲ သူတစ်ယောက်တည်း တိတ်တိတ်လေး ထွက်လာခဲ့တဲ့ ဒီခရီးစဉ်
ပေါက်ကြားသွားပြီဆိုတာ။

‘ဖုန်းဒီမှာ ကလေး’

‘ထားခဲ့ ဦးစိန်’

‘ကလေးအတွက် ဦးစိန် Break fast အသင့်ပြင်ထားတယ်’

‘သင့်ခံယူ’

ဦးစိန်က နေခြံရံနားက ထွက်သွားပြီး အခန်းတံခါး သေချာပြန်ပိတ်
ပေးသွား၏။

‘ဟဲလို’

‘မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ နေခြံရံ၊ ငါက လက်နဲ့ ရေးတာကို
မင်းက ခြေနဲ့ ဖျက်တာလား’

‘မာမီလေသံက ဒေါသနှင့် ပေါက်ကွဲနေတာကို နားထောင်ပြီး သူ သ
က်ပြင်းချလိုက်၏။

‘သား... အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးဘူး မာမီ’

‘ဒီလိုပြောရုံနဲ့ ပြီးသွားမယ့် ကိစ္စလား သား၊ တစ်ဖက်က မိန်းကလေး
ဘာဖြစ်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ မင်း နည်းနည်းမှ ထည့်မထွက်တော့ဘူး
လား’

စောစောစီးစီး သူမကြားချင်သော မိန်းမတစ်ယောက်အကြောင်း
ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် နေခြံရံ အာရုံနောက်သွား၏။

‘မိုးကောင်းကင်မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘဲနဲ့ မင်းမို့လုပ်ရက်တယ် နေခြံ
ရံ’

မာမီအသံက ယူကြိုးမရသံ။ နေခြံရံကိုယ်တိုင် ဒီကိစ္စမဖြစ်နိုင်ပါဘူး
လို့ အကြိမ်ကြိမ်ငြင်းထားသည့်ကြားက မိုးကောင်းကင်နဲ့ နေခြံရံကိစ္စက
ဖြစ်လာရသေးသည် ။

‘သား... စိတ်မကောင်းပါဘူး မာမီ၊ သားကြောင့် မာမီ စိတ်ထိခိုက်
သွားရတာ တောင်းပန်ပါတယ်၊ မာမီပြောတဲ့ ကိစ္စ လုံးဝမဖြစ်နိုင်လို့ ’

‘မိုးကောင်းကင်ကို မင်းမယူနိုင်ဘူးပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ကောင်းပြီ။ မင်း ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးယူမလဲဆိုတာ မာမီစောင့်ကြည့်မယ်’

နေခြံရံ ဘာမှ မပြောသေးခင် မာမီ ဖုန်းချသွား၏။ မာမီကို သနားပေမဲ့ နေခြံရံကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ဆင်းရဲ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲဒဏ် မခံနိုင်။

လူကြီးတွေ သဘောကျ လူငယ်တွေ ခေါင်းညိတ်လက်ခံလိုက်သော အိမ်ထောင်ရေးကို သူ အလိုမရှိ။ ကိုယ်ချစ်တဲ့ သူနှင့်သာ ဘဝတစ်ခုကို လှပစွာတည်ဆောင်ချင်သူ။ လက်ထဲက ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး အိပ်ရာပေါ် ပစ်ချလိုက်၏။

မိုးကောင်းကင်နဲ့ ကိစ္စမှာ သူ့ကိုယ်သူ မှားသည် ဟု နေခြံရံ မထင်၊ နောင်တလည်း မရှိ။ တစ်ခုပဲ ရှိသည် ။ မိုးကောင်းကင်ကို လက်မထပ်နိုင်ကြောင်း ဖုန်းထဲကတဆင့် နေခြံရံကိုယ်တိုင် ပြောလိုက်မိသည် ။ ထိုစကားကို မိုးကောင်းကင်ကပဲ မာမီတို့ ကို ပြန်တိုင်သလား မသိ။ မာမီက နေခြံရံကို ဒေါသထွက်နေသည် ။ ဆက်အိပ်မရတာနဲ့ မျက်နှာသစ်ရင်း တစ်ခါတည်း ရေချိုးလိုက်၏။ သူ့အတွက် မနက်စာကို ဦးစိန်က ပူပူနွေးနွေး အသင့်ပြင်ပေးထားသည် ။

မနက်စာ စားနေဆဲမှာ ဦးစိန်အမည်ကို ခေါ်လျက် လူတစ်ယောက် အထုပ်တစ်ထုပ်နှင့် ရောက်လာ၏။

‘ဒီမှာ ... ဦးစိန်ရှိလားဗျာ’

နေခြံရံနားထဲ ကြားဖူးသည့်အသံကြောင့် ဖျတ်ခနဲလှမ်းအကြည့်တစ်ဖက်ကလူနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသွား၏။

ပထမဆုံး သတိထားမိတာက စူးရှသည့် မျက်ဝန်းအကြည့်တွေ။

‘မင်း... ညက ကောင်လေးမဟုတ်လား’

‘ဟင်... ခင်ဗျား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ် နေခြံရံပဲ၊ ကိစ္စရှိလို့ လား’

ညက ကျောက်ဆောင်မှာ တွေ့ခဲ့ရသည့် ဂျစ်ကန်ကန်ကောင်လေးက အခုမှ နေခြံရံကို မှတ်မိသွားဟန်ဖြင့် မျက်ခုံးတွန့်လိုက်တာ မြင်ရ၏။

‘ကျွန်တော်သွားတော့မယ်’

‘နေဦး၊ မင်း ဒီကို လာတာမဟုတ်လား’

‘အစက ဟုတ်တယ်၊ အခု မဟုတ်ဘူး’

‘ဘာကွ’

နေခြံရံ ဒေါသဖြစ်သွားပေမဲ့ ကောင်လေးက တစ်ချက် လှည့်မကြည့်။
။ ဘန်ဂလိုပေါ်မှ ခြေလှမ်းကျဲများ ဖြင့် ဆင်းကာ အနည်းငယ်
ဟောင်းနွမ်းနေသော ဂျင်းဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်တစ်ဖက်နှိုက်ကာ
တခြားလက်တစ်ဖက်က ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ဆွဲပြီး ခပ်အေးအေး
လမ်းလျှောက်ပြန်သွားပုံက ထောင့်မကျိုး။

‘ဟိတ်... မင်းနေဦး’

နေခြံရံ လှမ်းခေါ်ပေမဲ့ ကောင်လေးက လှည့်ပင်မကြည့်။ ဒါကိုပဲ နေ
ခြံရံက ကြည့်မရအောင် အသည်းယားနေမိတာနှင့် နေရာကထရပ်ကာ
သူ့စိတ်ကို လာဆွနေသော ကောင်လေးရှိရာသို့ ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေနှင့်
ရောက်သွား၏။

‘နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက အခု ဘာ လုပ်သွားတာလဲ’

‘ခင်ဗျား ဘာကိုမေးတာလဲ’

‘လာရင်းကိစ္စကို မပြောဘဲ ငါ့ကိုတွေ့တာနဲ့ ချက်ချင်းလှည့်ပြန်သွားတာကို ပြောတာကွ’

‘အဲဒါ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ၊ ကိုယ့်ခြေထောက်နဲ့ ကိုယ် လာချင်လာမယ်၊ ပြန်ချင်ရင် ပြန်မယ်၊ ဘာမှ မထူးဆန်းဘူး’

သည် လိုဆိုတော့လည်း နေခြံရံ ကောင်လေးကို ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိ။ စိတ်ထဲမှာ တော့ ဒီကောင်လေးနဲ့ သူ့ကြားမှာ အဖုအကျိတ်ပြဿနာ တစ်ခုခု ရှိနေတာ သူ့ဘာသာ သိနေသည် ။

ညတုန်းက သေသေချာချာ မမြင်ခဲ့ရသော ကောင်လေးမျက်နှာကို အခုမှ အနီးကပ်စိုက်ကြည့်လိုက်တော့ သူ တော်တော် အံ့ဩသွားသည် ။ အခုချိန်ထိ သူ့နာမည်ကို မပြောသည့် ကောင်လေးက လူချောလေးတစ်ယောက်။ မြင်တာနှင့် ခိုက်သွားစေနိုင်သည့် ဥပဓိရုပ်ကအပြည့်။ စူးရှသော နေခြံရံအကြည့်ကြောင့် ကောင်လေးက မျက်ခုံးတွန့်သွား၏။

‘ခင်ဗျား လူကို ဘာကြည့်တာလဲဗျာ’

‘ချောလို့’

‘ဟာ... ခင်ဗျား ဘယ်လိုလူလဲ’

နေခြံရံ စကားအဆုံးမှာ ဖြူသောမျက်နှာလေး နီသွားတာ ကြည့်ပြီး သူရယ်လိုက်၏။ ကောင်လေးက နေခြံရံကို မကြည့်ဘဲ ထွက်သွား၏။ ဒါတောင် နေခြံရံကို ပြောဖြစ်အောင် ပြောသွားသေးသည် ။

‘အလကားလူ’

ဦးစိန်က ခေတ်မီခန့်ညားသော ဘန်ဂလိုတစ်ခု၏ အစောင့်ဖြစ်သည် ။ ဘန်ဂလိုပိုင်ရှင်က တခြားသူ မဟုတ်။ နေခြံရံတို့ မိသားစုပိုင်။ ခြံဝင်းမှာ လည်း အုန်းပင်၊ စားပင်တွေဖြင့် အကျယ်ကြီးဖြစ်သည် ။

နွေရာသီရောက်တိုင်း နေခြံရံတို့ မိသားစု ဒီမှာ လာအပန်းဖြေတတ်သည်။ သူတို့ မိသားစု ပြန်သွားတဲ့ အခါမှာ တော့ ထိုဘန်ဂလိုကို မည်သူမှ မတည်းခေဘဲ ပြန်ပိတ်သွားတတ်၏။ သူကြည့်နေဆဲမှာ ဦးစိန်နှင့် ကောင်လေး တွေသွားသည်။ ဘာစကားတွေ ပြောနေမှန်း မသိ။ ကောင်လေးလက်ထဲက ကျွတ်ကျွတ်အိတ်က ဦးစိန်လက်ထဲ ရောက်သွား၏။ နေခြံရံ သူတို့ နား ရောက်သွား၏။

‘ဘာတွေလဲ ဦးစိန်’

‘ဆဲဗင်းကာလာတွေလေ၊ ကလေးအကြိုက် ပြုတ်ပြီးသုပ်ပေးမယ်’

‘ကျွန်တော်သွားမယ် ဦးစိန်’

‘နေဦးလေ၊ မင်း ပိုက်ဆံလိုက်မယူတော့ဘူးလား’

‘နောက်မှ လာယူမယ်ဗျာ၊ သွားပြီ’

ကောင်လေးက နေခြံရံတို့ နားက ထွက်သွား၏။

‘သူက ဘယ်သူလဲ ဦးစိန်’

‘ကင်းတဲ့ ၊ သမီးတော် ဘန်ဂလိုမှာ အလုပ်လုပ်တာပဲ’

ကင်းဆိုသော ကောင်လေးက ဦးစိန်တို့လိုပဲပေါ့။ နေခြံရံ သက်ပြင်းချကာ ကင်း ထွက်သွားရာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

အရင်က ကင်းကို ဒီနေရာမှာ နေခြံရံ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါ။ ခုမှ ဦးစိန်နှင့် ဘယ်လိုပတ်သက်ကာ ရောက်လာသည် မသိ။ နေခြံရံ မျက်မှောင်ကုပ်ကာ စဉ်းစားရင်း နေရာမှ ထွက်ခဲ့သည်။

ဘယ်လိုဖြစ်မှန်း မသိ။ ကင်းဆိုသည့်ကောင်လေးကို အလုပ်သမား တစ်ယောက်အဖြစ် သူတွေ့နေရခြင်းက စိတ်မကောင်း။ ကင်းမှာ ဒီ

ထက်မကသော ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းတွေ ရှိနေလိမ့်မည်ဟု နေခြံရံ စိတ်ထဲက အလိုလိုထင်နေသည်။ ချောမောသော ရုပ်ရည်နှင့် မလိုက်သော ကင်းဘဝကို စိတ်ထဲက သူ့အလိုလို သနားနေမိတာကလည်း ထူးဆန်းသည်။

နေခြံရံ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် သမီးတော်ဘန်ဂလိုရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့၏။ ငပလီ၏ မနက်ခင်းအောက်မှာ နေစာခိုလှုံသူတွေက ကမ်းခြေမှာ ဟိုတစ်စု ဒီတစ်စု။

ကောင်မလေးတစ်သိုက်က နေခြံရံကိုမြင်တော့ တရွတ်ရွတ်အသံပြုကာ...

‘ဟေ့... အဖော် မပါဘူးလား၊ အဖော်လိုရင် လိုက်ခဲ့မယ်လေ’

ဟု လှမ်းအော်ကြ၏။ နေခြံရံ မကြားချင်ယောင်ဆောင်ကာ သမီးတော်ဘန်ဂလို ရှိရာဘက်သို့ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် လျှောက်လိုက်သည်။

သမီးတော်အမည်နှင့် ဘန်ဂလိုက အကျယ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ခြံစောင့်အတွက် နေစရာအိမ်ကို ခြံထောင့်တွင် သပ်ရပ်စွာ တည်ဆောက်ပေးထား၏။ နေခြံရံ အပေါက်ဝမှ နေ၍ လှမ်းအသံပြုလိုက်သည်။

‘ကင်း’

‘ကင်းရှိလား’

‘ဘယ်သူလဲ... ဟင်’

အသံနှင့်အတူ ထွက်လာသော ကင်းက နေခြံရံကို မြင်တော့ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ပင့်တက်သွား၏။

နေခြံရံကတော့ သူ့ကိုတွေ့တာနှင့် မကြည်သလို အမူအရာ၊ စိတ်
အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားပုံနှင့် ကင်းကိုကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်၏။

‘ဒီကို ခင်ဗျားဘာလာလုပ်တာလဲ’

‘မင်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့’

‘ဘာကိစ္စလဲ’

လေသံက မာသလို မျက်နှာက ထန်သည် ။ ရုတ်တရက် နေခြံရံ ဘာ
ပြောရမှန်းမသိ၊ ပြီးမှ ကျောက်ပုစွန်ပေးရန် ရှိသည့်ပိုက်ဆံကို သတိရ
သွား၏။

‘ဦးစိန်က မင်းကို ပုစွန်ဖိုးပေးခိုင်းလို့’

‘ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ဗျာ၊ နောက်မှ လာယူမယ်လို့ ပြောထားတာကို’

ကင်း၏ အပြောကြောင့် သူ့မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွား၏။ နေခြံရံလို လူ
တစ်ယောက်ကို ဘာမှ မဟုတ်သည့် ကင်းလိုကောင်လေးတစ်ယောက်
က အပြောအဆို အဆက်အဆံမလုပ်ချင်တာကို အံ့သြစိတ်နှင့် ခံပြင်းနေ
မိ၏။

‘မင်းဆိုလိုတာက ဘာလဲ၊ ငါ မင်းဆီကိုလာတာ မကြိုက်တာလား’

‘ခင်ဗျားစကားပြောတာ ဆင်ခြင်ပြောဗျာ’

‘ကိုယ်ပြောတာ မှားနေလို့ လား’

ကင်းက မဖြေ။ နေခြံရံက ကင်းမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

‘ပုစွန်ဖိုးပေးမှာ ဆို၊ ပေးခဲ့’

နေခြံရံအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံတစ်ထပ်ကို ထုတ်လိုက်၏။

‘ဘယ်လောက်လဲ’

‘တစ်သောင်း’

နေခြံရံက ငွေတစ်ထပ်ကို ရေတွက်ပြီး ကင်းလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ကင်းက နေခြံရံလက်ထဲက ပိုက်ဆံကို သူ့အိတ်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်၏။

‘ခင်ဗျားလာရင်ကိစ္စက ဒါပဲမဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် သွားစရာရှိသေးတယ်’

အနုနည်းနှင့် နေခြံရံကို နှင်မှန်းသိလိုက်၏။

‘မင်း သွားစရာရှိတာသွားလေ၊ ကိုယ် ဒီမှာ နေခဲ့မယ်’

ကင်းက နေခြံရံမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ မျက်နှာချောချောမှာ မနှစ်မြို့ခြင်းက အထင်းသား။

‘ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း ဒီမှာ နေလို့ ဖြစ်မလားဗျာ’

‘စိတ်ချ၊ မင်းပိုင်တဲ့ ပစ္စည်း ဘာတစ်ခုမှ မပျောက်စေရဘူး’

နေခြံရံ စကားကြောင့် ကင်း စိတ်ရှုပ်သွား၏။ နေခြံရံက ကင်းမျက်နှာပေါ်က အပြောင်းအလဲကို ဂရုမစိုက်။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိရှိက်ဖွာလျက် သမီးတော်ဘန်ဂလိုနှင့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို အေးအေးဆေးဆေး အကဲခတ်နေ၏။

‘မင်း သွားစရာရှိတာ သွားလေ’

နေခြံရံ အပြောအောက်မှာ ကင်း ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိ ဖြစ်သွား၏။

အနီးကပ်ကြည့်မှ နေခြံရံ သွင်ပြင်က ချောမောခန့်ညားကာ ရင်အုပ်

ထွားထွား၊ စပို့ရှပ်လက်တိုကြပ်ကြပ်အောက်မှ ဖုထွက်နေသော လက်
မောင်းကြွက်သားများ နှင့် စတိုင်လ်ကျကျ ယောက်ျားပီပီသသ။
စကားပြောပုံ လေယူလေသိမ်း၊ အမူအရာတွေက အစ တစ်မျိုးဆွဲ
ဆောင်တာ ကင်း တွေ့နေရ၏။

ဦးစိန်ကလည်း ဘာလို့ ကင်းဆီကို နေခြံရံလိုလူကို လွှတ်လိုက်မှန်းမ
သိ။

‘ဒီမှာ ဘန်ဂလိုကို သူဌေးက ကျွန်တော့်ကိုအပ်ထားတာဗျာ’

‘အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ’

‘အကောင်းဆုံးက ဒီနေရာက ခင်ဗျားပြန်သင့်ပြီဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဆီမှ
တခြားအလုပ်တွေ ရှိသေးတယ်’

‘မင်းနာမည်က ကင်းနော်’

‘ခင်ဗျား သိပြီးပြီမဟုတ်လား၊ ဘာလို့ ထပ်မေးနေတာလဲ’

‘သေချာချင်လို့ ’

‘ဒီမှာ လုပ်တာ လခဘယ်လောက်ရလဲ’

ကင်းက နေခြံရံကို မကျေမနပ် တစ်ချက်စိုက်ကြည့်၏။

‘သိတော့ ခင်ဗျားက ဘာလုပ်မလို့ လဲ’

‘မင်းကို အလုပ်ခန့်မလို့ ’

‘မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်ရှိပြီးသား’

‘ခင်ဗျား သိပ်အလုပ်ခန့်ချင်ရင် တခြားမှာ အလုပ်သမား သွားရှာ
လိုက်ဦး’

‘အဟွန်း... ဟွန်း... ဟွန်း’

‘ခင်ဗျား ဘာရယ်တာလဲ’

‘မင်းကို သဘောကျလို့’

နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါး ရန်အတွေ့ကောင်းနေတာကို ရည်ရွယ်ခြင်းဆိုတာကို ကင်းမသိ။ နေခြံရံ အရယ်ရပ်ကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ပြုံးသည်။ ။

‘ကိုယ့်အတွက် အလုပ်သမား မလိုပါဘူး၊ မင်းလိုအပ်လာတဲ့ တစ်နေ့ကျ ကူညီနိုင်အောင်လို့ ပါ’

နေခြံရံ စကားအဆုံးမှာ ကင်းက နှုတ်ခမ်းတွန့်သည် ဆိုရုံ ပြုံးသည်။ ။

‘ဒီလိုအပြောတွေက ရိုးနေပါပြီဗျာ၊ သူဌေးဆိုတဲ့ လူတွေက ပါဝါပြချင်တာ တစ်ခုတည်းနဲ့ တွေ့တဲ့ လူတိုင်းကို သူတို့ အလုပ်သမားလို ထင်ချင်ထင်နေတတ်တာမျိုးဗျ’

‘အဲဒီလိုလူထဲမှာ ကိုယ်မပါပါဘူး၊ မင်း ဒီမှာ အလုပ်လုပ်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ’

‘ခင်ဗျားက ဘာလို့ မေးတာလဲ’

‘အရင်က မင်းကို ဒီမှာ မမြင်ဖူးလို့’

‘ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားကို အခုမှ မြင်ဖူးတာပါ’

နေခြံရံ မေးတာကိုမဖြေ၊ ကင်းက သူပြောချင်တာ ပြောနေတာမို့ ကင်းကို နေခြံရံ စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ဒီကောင်လေးက မလွယ်။

ဘယ်လိုစကားနဲ့ ပဲ ဖြစ်ဖြစ် နေခြံရံကို တိုက်ခိုက်ဖို့ အသင့်ပြင်ဆင်ထားပုံမျိုး ဖြစ်နေသည်။ ။

‘အလို... မောင်နေခြံရံပါလား’

သူတို့ နားသို့ သမီးတော်ဘန်ဂလိုစောင့် အဘစ် ရောက် လာပြီး နေခြံရံကို နှုတ်ဆက်ချိန် ကင်းမျက်နှာက ပိုတင်းသွား၏။

‘နေကောင်းတယ်နော် အဘစ်’

‘ကောင်းပါတယ် မောင်နေခြံရံ၊ အခုလာတာ ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ’

‘မပြောတတ်သေးဘူး အဘစ်၊ လောလောဆယ် ကျွန်တော့်ကို အုန်းစိမ်းရေတိုက်ပါဦးဗျာ’

နေခြံရံက စိမ်းမြသော အုန်းပင်များကို ကြည့်၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

‘အုန်းပင်က နည်းနည်းမြင့်တယ်ကွဲ့၊ အဘစ်က အသက်ကြီးတော့ မျက်စိနည်းနည်းမှုန်နေပြီ၊ ရွာထဲက ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး တက်ခိုင်းလိုက်မယ်’

‘အဘစ်... ရွာထဲသွားရင် ကြာဦးမှာ ဗျ၊ ကျွန်တော်က အခုစားချင်တာ၊ ဟိုမှာ သူ့ကိုတက်ခိုင်းပါလား’

နေခြံရံက သူတို့ နားမှာ ရှိနေသည့် ကင်းကို မေးဆတ်ပြလိုက်သဖြင့် ကင်းနှင့်အဘစ် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ။ ကင်းမျက်နှာပျက်သွားသလို အဘစ်ကလည်း မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်ကာ ခေါင်းခါယမ်းသည်။ ။

‘မဖြစ်ပါဘူးကွယ်’

‘ဘာလို့ မဖြစ်တာလဲ အဘစ်၊ ကင်းက လူငယ်တစ်ယောက်ပဲ၊ ဒီအုန်း ပင်လောက်တော့ တတ်နိုင်ရမှာ ပေါ့’

‘ကင်းနဲ့ မဖြစ်ပါဘူးကွယ်’

‘အဘစ် ရွာထဲကကောင်လေးကို ခေါ်ပေးပါ့မယ်၊ အဘစ်ရဲ့ တူက’

‘ကျွန်တော်က အဘစ်ရဲ့ လူကို အလကားတက်ခိုင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကင်းအတွက် ဘောက်ဆူးပေးမှာ ပါ’

‘ဘယ်လိုလဲ ကင်း၊ အုန်းပင်ပေါ် တက်ပေးမလား’

‘မောင်နေခြံရံ’

အဘစ် မတားနိုင်လောက်ခင်မှာ နေခြံရံက ကင်းကို အုန်းပင်တက်ရန် ပြောလိုက်တာမို့ အဘစ် မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

‘ရပါတယ် အဘစ်၊ အဘစ် သွားလုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်ပါ၊ သူခိုင်းတာ ကင်း လုပ်ပေးလိုက်ပါ့မယ်’

‘မဟုတ်သေးပါဘူးကွယ်၊ မဖြစ်နိုင်တာ မလုပ်ပါနဲ့၊ တော်ကြာ’

‘စိတ်ချပါ အဘစ်၊ ကဲ အဘစ် ရွာထဲသွားစရာရှိတယ်ဆို’

‘ဒါပေမဲ့’

‘ကင်းသိပါတယ် အဘစ်၊ ကင်းအတွက် မပူပါနဲ့၊ အဘစ် သွားစရာရှိတာသွားပါ၊ ကင်းကိုစိတ်ချ’

အဘစ်က ကင်းတို့ နှစ်ယောက်ကို စိတ်မချဟန်ဖြင့် နေခြံရံကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွား၏။ နေခြံရံကတော့ လက်ပိုက်မပျက် ခပ်တည်တည်

မျက်နှာဖြင့် ရုပ်နေသည်။ ။

ကင်းက နေခြံရံကို ကြည့်လိုက်၏။

‘စောစောက ခင်ဗျားပြောတယ်နော်၊ ကျွန်တော့်ကို အုန်းပင်တက်ခ
တန်ရာတန်ကြေးပေးမယ်လို့ ’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဘယ်လောက်ပေးမှာ လဲ’

‘မင်းတောင်းသလောက်’

‘ကောင်းပြီ... ဒါဆို အုန်းပင်ပေါ် ကျွန်တော်တက်မယ်၊ ပြောပြောဆို
ဆို ကင်းက ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်ကို ခေါက်တင်၏။ နေခြံရံ တစ်စုံတစ်ခု
ကို သတိရသွားဟန်ဖြင့်....’

‘ဪ... တောင်းသလောက်ဆိုလို့ မတန်မရာတော့ မတောင်းနဲ့ ပေါ့
,

နေခြံရံက မျက်နှာထားအေးစက်စက်ဖြင့် ကင်းကို မထိတထိပြော၍
နေခြံရံမျက်နှာကို ကင်း ခပ်စူးစူးကြည့်ကာ...

‘ဘာလဲ မပေးနိုင်လို့ လား’

‘မင်းက ဘယ်လိုထင်လဲ’

‘ကျွန်တော် မထင်လိုပါဘူး၊ ခင်ဗျားစကား တည်နိုင်ရဲ့ လားဆိုတာ
အဓိကပါ’

‘ကိုယ်က ပေးပြီးသားကတိကို ဘယ်တော့မှ မဖျက်ဘူး’

‘စိတ်ချပါ၊ ကင်းဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း သူများ ဆီက ငွေကို အလ
ကားမယူပါဘူး၊ ထိုက်သင့်တဲ့ တန်ကြေးပဲ တောင်းမှာ ပါ’

‘ကဲ... ဘယ်အပင်တက်ရမလဲ ပြော’

ကင်းအပြောကြောင့် နေခြံရံက ကင်းကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အုန်းပင်
တွေကို လိုက်ကြည့်၏။ ပြီးမှ ခပ်မြင့်မြင့်အပင်ကို ရွေးကာ လက်ညှိုးထိုး
သည် ။

‘ဟို အပင်’

ကင်း မော့ကြည့်လိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းတွန့်ပြီးလိုက်သည် ။ နေခြံရံက
ကင်းကို ပညာပြရမှန်းသိ၍ ပါ။

‘ကောင်းပြီ... ခင်ဗျားလိုချင်တဲ့ အပင်က ရစေမယ်’

နေခြံရံရှေ့မှာ ကင်းက အုန်းပင်ပေါ် စတက်၏။ ကင်း တကယ်တက်
သွားတော့ နေခြံရံ စိုးရိမ်သွားသည် ။ နေခြံရံ တက်ခိုင်းလိုက်တဲ့ အပင်
က သိပ်တော့မမြင့်။

ကင်းက နေခြံရံကို မကြည့်။ အုန်းပင်ပေါ် ကျွမ်းကျင်စွာ တက်သွား
၏။ ဒါကလည်း ကင်းအတွက် ကံကောင်းခြင်းဟု ဆိုရမည်။ နေခြံရံက
ကင်းကို ညွှန်ပြသည့်အပင်က ကင်းတက်နေကြအပင်။ အဘစ်
ကိုယ်တိုင် ကင်း တက်ဆင်းလွယ်ကူစေရန် ခြေနင်းကွက်နှင့် လက်ကိုင်
စရာ ကြိုးချည်ပေးထား၏။

‘ဟေ့လူ... ဘယ်အခိုင်လဲ’

‘မင်းလက်နားက အုန်းသီးတစ်လုံးဆိုရပြီ’

ကင်း ဘာမှ မပြောဘဲ နေခြံရံ ညွှန်ပြသည့်နေရာက အုန်းသီးကို
ခုတ်ချလိုက်၏။ သဲပြင်ပေါ် အုန်းသီးဘုတ်ခနဲ ကျသွားမှ ကင်း အပင်ပေါ်
မှ ခဲရာခဲဆစ် ဆင်းလာ၏။ အောက်ရောက်တော့ ကင်း၏ ဖြူသော

မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ချွေးတွေသီးကာ ရဲနီနေသည်။ ။

နေခြံရံက ကင်းကိုကြည့်ပြီး မျက်ခုံးတွန့်သည်။ ။

‘နေပါဦး... မင်းကိုကြည့်ရတာ တော်တော်လေး စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ပင်ပန်းသွားသလိုပဲ’

‘ပင်ပန်းလား၊ မပင်ပန်းလား သိချင်ရင် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် အုန်းပင်ပေါ်တက်ကြည့်’

နဂိုက မောနေရသည့်အထဲ နေခြံရံစကားက ကင်းကို ဒေါသဆွပေးသလို ဖြစ်သွား၍ ကင်းလေသံက ပို၍ မာကြောကျွတ်ဆတ်သွားသည်။ ။

‘မင်း ကိုယ့်ကို မအော်နဲ့’

‘ဘယ်မှာ အော်လို့လဲ’

‘ဒီမှာ ခင်ဗျား နည်းနည်းလေးမှ လူမှုရေးနားမလည်တဲ့ လူပဲ’

‘မင်းဘာကိုပြောတာ’

‘အုန်းပင်တက်ရတဲ့ အလုပ်ကို ဝေဖန်နေလို့ ပြောတာဗျ’

‘ဒါ ဘာဆန်းလဲ၊ ဒီနေရာမှာ နေမှာ တော့ ဒီအလုပ်မျိုးကို ကျင့်သားရဖို့ ကောင်းနေပြီ’

မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲလျက် မောပန်းဟန်ရှိနေသော ကင်းကို နေခြံရံတမင်ဒေါသဖြစ်အောင် ပြောလိုက်တော့ ကင်း အံတင်းခနဲကြိတ်ကာ ထလိုက်သည်။ ။

‘ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျင့်သားရရ မရရ ခင်ဗျားအပူ မပါပါဘူး၊ ခင်ဗျားပေးမယ်ဆိုတဲ့’

‘ကောင်းပြီ၊ မင်းဘယ်လောက်လိုချင်လဲ ပြော’

နေခြံရံထံမှ ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် အပြောကို ကင်းက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်၏။

‘အဟွန်း... သိပ်မများ ပါဘူး၊ ဟောဒီမှာ ’

‘ခွပ်’

‘အား’

ကင်းထံမှ ထင်မှတ်မထားလဲ ပျံ့ဝဲရောက်လာသည့် လက်သီးချက်ကြောင့် နေခြံရံ အငိုက်မိသွားကာ မေးရိုးတစ်ဖက် တော်တော်နာသွား၏။

‘မင်း... ဒါဘာလုပ်တာလဲ’

‘အုန်းပင်တက်ပေးခ ယူတာ’

‘ဘာကွ၊ မင်း လူကိုစော်ကားလှချည်လား၊ မင်းကို အုန်းပင်တက်ခ ပေးမယ်ဆိုတာ ငွေကိုပြောတာ’

‘အဟွန်း... အဲဒီအတွက် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်ကို ငွေအကြောင်း လာမပြောနဲ့ ၊ ခင်ဗျားသေရဲရင် အဲဒီငွေနဲ့ အခုတောင် သတ်ပစ်ချင်သေးတယ်’

‘မင်း’

‘ခင်ဗျား... နေဦး’

‘အုန်းပင်ပေါ်က ကျွန်တော်ပြုတ်ကျသွားရင် ဘာဖြစ်မယ်ထင်သလဲ’

နေခြံရံ မဖြေတော့။ ကင်းက ခပ်လှောင်လှောင်ရယ်သည် ။

‘ဘယ်လိုလဲ၊ ခင်ဗျားမဖြေနိုင်တော့ဘူးလား၊ အသက်ဗျ အသက်၊ ဒီ

တော့’

‘ဒီတော့ ခင်ဗျားဆီက ကျွန်တော်ယူလိုက်တာ အသက်တန်ဖိုးထက် စာရင် အများကြီး နည်းပါတယ်ဗျာ’

အချက်ကျကျပြောနေသော ကင်းစကားများကို နေခြံရံ ပြိုင်မငြင်း နိုင်။ မတရားမှန်း သိပေမယ့် နေခြံရံ အောင့်သက်သက်နှင့် ငြိမ်နေလိုက် ၏။

‘မင်းဘက်က လိုချင်တာယူပြီးပြီဆိုတော့ ဒီအုန်းသီးကို မင်းကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ဘန်ဂလိုကို အရောက်ပို့’

‘ရတယ်၊ ဒီလောက်က ကင်းအတွက် အသေးအဖွဲ့’

ကင်းက နေခြံရံရှေ့က အုန်းသီးပိုက်ပြီး ခပ်တည်တည် ထွက်သွား တော့မှ ကင်းဆိုသည့် ကောင်လေးကို သဘောကျစွာ မေးကို တစ်ချက်ပွတ်ပြီး ပြုံးလိုက်၏။

လမ်းမှာ မြင်သမျှ မိန်းကလေးတွေက ကင်းတို့ နှစ်ယောက်ကို ထူးဆန်းဟန်ဖြင့် ကြည့်ကြသည် ။

‘ဟာ... တစ်ယောက်ကတည်း မိန်းမချောချော၊ နောက်တစ်ယောက်လည်း မုတ်ဆိတ်ပါးမြိုင်းမွေးတွေနဲ့ ခန့်ချောကြီးတော်’

‘ခစ်... ခစ်’

‘တို့ က ရှေ့က ကိုရီးယားမင်းသား ချောချောလေးနော်’

‘ရှင်တို့လို အမွှေးအမျှင်တွေပါတဲ့ လူကြီး မဟုတ်ဘူး’

‘ခစ်’

လမ်းမှာ တွေ့သော မြီးကောင်ပေါက်လေးတွေ အသံကြောင့် နေခြံရံ

မျက်နှာနီရဲသွားသည် ။ ကင်းကို ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာထားက ခပ်တည်တည်။

‘ဟေး... ကိုးကိုးနပ်နဲ့ ကိုကို’

‘မီးတို့ ကို ပေးပါလား’

ကောင်မလေးတွေက ရဲသည် ။ ကဲသည် ။

ကင်းကို ဘာတွေသဘောကျသည် မသိ။ ကင်းဆိုတဲ့ ကောင်လေးက ဘဝင်ခပ်မြင့်မြင့်။ ဒေါသတွေက ဘာကိုမှန်းမသိအောင် ထွက်နေ၏။

ဘန်ဂလိုရောက်တော့ ဦးစိန်ကို အော်ခေါ်လိုက်သည် ။

‘ဦးစိန်... ဦးစိန်’

‘လာပြီ ကလေး၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ’

မီးဖိုဆောင်ဘက်မှ ဦးစိန် ပြေးထွက်လာ၏။

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ အုန်းသီးခွဲဖို့ ဒီကောင်လေးကို ဓားယူပေးလိုက်ပါ’

‘ဟေ’

ဦးစိန်က အုန်းသီးပိုက်လာသော ကင်းကိုတစ်လှည့်၊ မျက်နှာရဲလျက် ဒေါသဖြစ်နေသော နေခြံရံကို တစ်လှည့် နားမလည်သလိုကြည့်ကာ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွား၏။

ကင်းက သူယူလာသည့် အုန်းသီးခိုင်ကို အခန်းထောင့်မှာ ချလိုက်ပြီး

...

‘ဟူး... မောလိုက်တာဗျာ၊ ရေအေးအေးတစ်ခွက်လောက် မရနိုင်ဘူးလား’

‘ဦးစိန်’

‘အေး... လာပြီ’

နေခြံရံ လှမ်းအော်လိုက်၍ ဦးစိန်က သူတို့ နှစ်ယောက်အတွက် ရေ သန့်ဗူးနှင့် ဖန်ခွက်နှစ်ခု လင်ဗန်းထဲထည့်၍ လာချပေးသည် ။ ရေဗူး ဖောက်ပြီး နေခြံရံကို အရင်လှမ်းပေးတော့ နေခြံရံက မယူ။

‘သူ့ကိုပေးလိုက်’

ဦးစိန်က သွက်လက်စွာပင် ကင်းလက်ထဲ ရေဖန်ခွက်လာထည့်ပေး ၏။

‘ကဲ... ကျွန်တော်ပြန်မယ်’

ကင်းက ရေခွက်ကို ပြန်ချပြီး နေခြံရံကို တစ်ခါတည်း ပြောသည် ။

‘ကျွန်တော့်လုပ်အားခ ပေးပါ’

‘ဘာကွ’

‘အဟွန်း... ခင်ဗျားကလည်း ဒေါသကြီးပဲကို၊ ကျွန်တော် အလကား စတာပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်အတွက် ရေတစ်ခွက်လောက် သောက်ရရင်ပဲ အုန်းသီးတစ်ခိုင် သယ်ပေးခရတယ်လို့ သဘောထားပါတယ်’

‘ကဲ... သွားပြီဗျို့’

‘ဟိတ်... နေဦး’

ကင်းကို နေခြံရံက တားလိုက်သဖြင့် မျက်မှောင်လေးတွန့်ကာ ကြည့်လာသည် ။

‘မင်းက ရေသောက်ပြီးပေမယ့် ကိုယ် အုန်းစိမ်းရေ မသောက်ရသေး

ဘူး၊ အုန်းရေသောက်ဖို့ မင်းလုပ်ပေးပြီးမှ သွား’

‘ကျွန်တော် မလုပ်တတ်ဘူးဗျ’

‘ဘာပြောတယ်’

‘မလုပ်တတ်ဘူးလို့ ပြောတာ’

‘ခုနက အုန်းပင်ပေါ်တက်တာက ခင်ဗျားကို ပညာပေးချင်လို့ ’

‘ကဲ... ကျွန်တော်သွားပြီ’

ကင်းက ခပ်ပြုံးပြုံးပြောပြီး နေခြံရံရှေ့က ချာခနဲ လှည့်ထွက်ကျောခိုင်းသွား၍ သူဘာမှ မတတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွား၏။ ရင်ထဲမှာ တော့ ကင်းထံမှ ထောင့်မကျိုးသည့် အမူအရာအပြောအဆိုများကြောင့် တစ်မျိုးတော့ ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည် ။

‘ဦးစိန်’

‘လာပြီ ကလေး’

‘ဦးစိန် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ’

‘နေပါစေ၊ ဘာမှ မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ဦးစိန် လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ပါ’

‘ကောင်းပါပြီကွယ်’